

Buiten

Het ene moment zat Connie Temple haar dagboek bij te werken op haar kleine laptop. En het volgende moment was ze weg.

Connie aanwezig.

Connie weg.

Geen 'poef'. Geen lichtflits. Geen knal.

Opeens had Connie Temple op het strand gelegen. Op haar rug. In het zand. Ze had op een stoel gezeten toen het gebeurde, dus ze was op haar billen in het zand geploft en op haar rug gevallen, met haar knieën omhoog.

Om haar heen lagen andere mensen. De meesten kende ze niet. Een paar gezichten had ze wel eens in de stad gezien.

Sommige mensen stonden, sommige zaten, sommige leken nog steeds een stuur vast te houden. Sommige mensen hadden sportkleden aan en leken al rennend naar het strand of de snelweg gekomen te zijn.

Een man die Connie herkende als een leraar van Sams school stond verdwaasd met zijn hand omhoog, alsof hij net iets op het bord had willen schrijven.

Connie was langzaam en verbijsterd opgestaan en had niet kunnen geloven dat het echt gebeurde. Ze had zich afgevraagd of ze een beroerte had. Of het een soort hallucinatie was. Of dit het einde van de wereld was. Het einde van haar leven.

En toen had ze hem gezien: de blinde, grijze, effen muur. Hij was ontzagwekkend hoog en leek een bocht te maken.

Hij liep door de zee. Hij sneed de snelweg af. Hij sneed het Klif-top, een chic hotel, doormidden. Hij strekte zich landinwaarts uit, tot ver voorbij ze kon zien, en ging overal dwars doorheen.

Pas later zouden ze erachter komen dat het een bol was van tweeëndertig kilometer doorsnee. Binnen de kortste keren doken overal op internet luchtfoto's op.

Pas later, na dagen vol ongeloof en ontkenning, accepteerde de wereld dat de kinderen niet getransporteerd waren. Iedereen onder de vijftien was verdwenen.

Van de inwoners van het stadje Perdido Beach in Californië en een klein gedeelte van de omgeving was geen enkele volwassene gestorven, hoewel een paar mensen gewond waren geraakt toen ze plotseling in de woestijn of het water lagen of een heuvel af rolden. Eén vrouw had opeens in het huis van iemand anders gestaan. Eén man was kletsnat in zijn zwembroek midden op de snelweg verschenen terwijl de auto's alle kanten op schoten om hem te ontwijken.

Uiteindelijk was er één dode gevallen: een zakenman uit San Luis Obispo die in Perdido Beach een afspraak met een echtpaar had gehad om hun verzekeringspolis te bespreken. Hij had de muur over de weg in het nationale park Stefano Rey niet gezien en zijn Hyundai was er met honderdtien kilometer per uur tegenop geknald.

Connie wist niet meer hoe hij heette.

Er waren sinds die tijd heel veel namen voorbijgekomen in haar leven.

Met moeite zette ze de herinnering aan die dag van zich af. Kolonel Matteu zei iets belangrijks.

'De energiesignatuur is veranderd.'

'De wat?' Connie Temple wierp een blik op Abana Baidoo. Ze waren de afgelopen lange, afschuwelijke maanden goede vriendinnen geworden. Abana begreep de wetenschappelijke details vaak beter dan Connie, maar nu haalde ze haar schouders op.

George Zellicoe, de derde gezinswoordvoerder, was geestelijk al heel lang niet meer aanwezig. Hij kwam nog wel naar de informatiebijeenkomsten, maar hij zei nooit meer iets. Connie en Abana hadden geprobeerd hem te helpen, maar hij was niet meer te redden. Hij was opgeslokt door een depressie en er was weinig meer over van de ooit zo energieke, zelfverzekerde man.

‘De energiesignatuur,’ zei kolonel Matteu. ‘Wat we de “j-golf” zijn gaan noemen.’

‘Wat houdt dat precies in?’ vroeg Connie.

De kolonel leek niet erg op een kolonel. Natuurlijk droeg hij zo’n perfect geperst legeruniform en had hij zo’n keurig kortgeknipt kapsel, maar hij leek een beetje te zwemmen in het pak, waardoor hij eruitzag alsof het een maat te groot was, of gekrompen sinds hij het had aangeschaft.

Hij was de derde commandant die was aangesteld om de troepen bij de Bol aan te voeren. De Bol. De Blaar van Perdido Beach. Hij was de eerste die eerlijk antwoord gaf op een eenvoudige vraag.

‘Dat weten we niet. Het enige wat we weten is dat we van het begin af aan een energiesignatuur ontvangen en dat die maar één kant op gaat. En nu hebben we een verandering opgemerkt.’

‘Maar jullie weten niet wat dat betekent,’ zei Abana. Ze had een manier van praten die van elke vraag een verontwaardigde aanval maakte.

‘Nee, mevrouw. We weten het niet.’

Connie hoorde de lichte nadruk op het woord ‘weten’.

‘En wat vermoeden ze?’ vroeg Connie.

De kolonel zuchtte. ‘We mogen vooral niet vergeten dat we tientallen, honderden verschillende theorieën hebben onderzocht. En niet een daarvan bleek juist. We hadden een theorie toen de tweeling springlevend naar buiten kwam. En ook toen Francis...’

Niemand hoefde aan Francis herinnerd te worden. Wat van Francis naar buiten was gekomen, was een gruwel die live was opgenomen en telkens weer werd uitgezonden terwijl de wereld met een onpasselijk gevoel toekeek. Zeventig miljoen keer bekeken op YouTube.

Vlak daarna was Maria verschenen. Godzijdank was dat niet gefilmd. Ze hadden haar gevonden en wat er nog van het meisje over was naar een ziekenhuis gebracht, waar ze in leven werd gehouden. Voor zover je van leven kon spreken.

Plotseling sloeg de airconditioning aan. Het was altijd warm in de trailers, zelfs op frisse dagen als deze waarop een zeebriesje verkoeling bood.

‘We weten ondertussen dat we niet alles moeten geloven wat we horen,’ zei Abana bits.

De kolonel knikte. ‘Ze denken dat het misschien... Een verzwakking, noemen ze het.’ Hij stak meteen zijn hand op om zijn toehoorders de mond te snoeren. ‘Nee, ze kunnen nog steeds niet door de muur. Maar toen ze een paar maanden terug delen van de muur met röntgen- en gammastralen bestookten, werkte de muur telkens als een volmaakte spiegel en werd de energie voor de volle honderd procent teruggekaatst.’

‘En nu niet meer?’

‘Bij de laatste test was sprake van een terugkaatsing van 98,4 procent. Dat klinkt weinig. En misschien heeft het wel niets te betekenen. Maar het is vanaf dag één honderd procent geweest en het is altijd honderd procent gebleven. En nu is het niet meer honderd procent.’

‘Hij wordt minder sterk,’ zei Abana.

‘Dat zou kunnen.’

GEDRIËN liepen Connie, Abana en George (de ouders van Sam, Dahra en E.Z.) de trailer uit. De Californische strijdkrachten hadden hun kamp, dat ze nogal bombastisch ‘Camp Camino Real’ hadden genoemd, aan de landzijde van de snelweg opgeslagen, op een kaal stuk grond nog geen vijfhonderd meter van de zuidgrens van de Bol. Het was een verzameling van zo’n vijftig trailers en barakken die met militaire precisie waren neergezet. Aan minder tijdelijke gebouwen – een kazerne, een wagenpark en een onderhoudsgebouw – werd momenteel gewerkt.

Toen Camp Camino Real verrees, stond het nog helemaal alleen op de prachtige, winderige kliffen boven het strand. Maar sinds die tijd was er een Courtyard-hotel van Marriott bijgekomen, en een fastfoodrestaurant van Carl’s Jr. De Del Taco had net een paar dagen geleden zijn eerste burrito verkocht en de Holiday Inn Express had één vleugel al opengesteld terwijl de rest van het hotel nog in aanbouw was.

Er stonden nog maar twee satellietwagens van de televisie naast de snelweg, maar die mochten bijna nooit meer iets uitzenden: het land en de wereld hadden hun belangstelling grotendeels verloren,

hoewel er nog steeds zo'n tweeduizend toeristen per dag naar het uitkijkpunt togen. De rij geparkeerde auto's langs de snelweg was soms wel anderhalve kilometer lang.

Een handjevol souvenirverkopers verdiende nog steeds zijn brood met de prullaria uit de met canvas bespannen stalletjes.

George stapte in zijn auto en reed zonder iets te zeggen weg. Connie en Abana woonden nu hier; ze hadden samen een grote camper op een privéplaats met uitzicht over de Grote Oceaan. Home Depot had een mooie gasbarbecue gedoneerd en elke vrijdagavond organiseerden Abana en zij een barbecue – hamburgers of spareribs – voor de mensen van de media en alle gardisten, militairen en snelwegagenten die toevallig in de buurt waren en geen dienst hadden.

De twee vrouwen liepen aan de overkant van de snelweg langs Camp Camino Real en gingen met hun gezicht naar de zee in hun ligstoelen zitten. Connie zette koffie en gaf Abana een kop.

'Moeten we hier een videoconferentie over beleggen?' vroeg Abana.

Connie zuchtte. 'De gezinnen willen dit natuurlijk weten.'

De gezinnen. Dat was de term waar de media uiteindelijk voor hadden gekozen. Eerst hadden ze hen 'de overlevenden' genoemd, maar dat had geïmpliceerd dat de anderen, de kinderen, dood waren. Van het begin af aan hadden de moeders en vaders en de broers en zussen zich fel tegen dat idee verzet.

Verderop tufte een boot van de kustwacht over de kalme golven langs de watergrens van de bizarre muur. Een paar maanden geleden had een gezinslid gek van verdriet een boot vol explosieven tegen de zijkant van de koepel gevaren. De ontploffing had uiteraard geen enkel effect gehad op de Bol.

'Ik begon net te denken...' zei Connie.

Abana wachtte en nam een slokje koffie.

'Ik begon net te denken dat ik misschien weer eens iets anders moest gaan doen. Snap je wat ik bedoel? Dat het misschien tijd was om verder te gaan met mijn leven.'

Haar vriendin knikte. 'En dan krijg je dit. Een verzwakking. Een verandering van 1,6 procent.'

‘En nu, en nu, en nu,’ zei Connie vermoeid. ‘Hoop is wreed.’

‘Iemand, een of andere natuurkundige van Stanford University, zegt dat het rampzalig zou kunnen uitpakken als de muur ooit verdwijnt.’

‘Hij is niet de eerste die dat zegt.’

‘Ja, nou, misschien niet. Maar wel de eerste Nobelprijswinnaar. Hij denkt dat de muur een soort beschermlaag vormt over een koepel vol antimaterie. Hij is bang dat het tot een explosie zou kunnen leiden die de hele westelijke helft van de Verenigde Staten zal wegvagen.’

Connie snoof laatdunkend. ‘Theorie nummer 8742.’

‘Klopt,’ zei Abana. Maar ze keek bang.

‘Dat gaat echt niet gebeuren,’ zei Connie stellig. ‘Wat er wél gaat gebeuren, is dat die muur verdwijnt. En dat mijn zoon Sam en jouw dochter Dahra samen over die weg komen wandelen.’

Abana glimlachte. Ze maakte hun uitgekauwde grap af. ‘En dat ze ons dan zonder blikken of blozen voorbijlopen om bij Carl’s een hamburger te halen.’

Connie pakte haar hand. ‘Zo is het. Dát gaat er gebeuren. Zo van: “Hé mam, ik zie je zo: even naar Carl’s, hoor.”’

De vrouwen waren een tijdje stil. Ze deden hun ogen dicht en keerden hun gezicht naar de zon.

‘Als we nou op de een of andere manier maar gewaarschuwd waren,’ zei Abana.

Ze zei het wel vaker: ze vond het heel erg dat ze op de ochtend voor het gebeurd was ruzie met haar dochter had gemaakt.

En net als altijd stond Connie op het punt om te zeggen: ik was wél gewaarschuwd.

Ik was gewaarschuwd.

Maar ook dit keer, net als al die andere keren, hield Connie Temple haar mond.

Een

65 uur, 11 minuten

Ze droeg een spijkerbroek en een flanelen ruitjesbloes over een veel te groot zwart T-shirt.

Een leren riem was twee keer rond haar middel geslagen. Het was een mannenriem, eentje voor grote mannen welteverstaan. Maar hij was stevig en sterk genoeg voor het gewicht van haar revolver, haar machete en haar waterfles.

Haar rugzak was vies en rafelde bij de naden, maar hij hing lekker om haar magere schouders. In de rugzak zaten drie kostbare vacuümverpakkingen gedroogde macaroni, die ze op afgelegen kampeerplekken had opgeduikeld. Je hoefde er alleen maar water overheen te gieten. Daarnaast bevatte de tas het grootste gedeelte van een gebraden duif in een Tupperware-bakje, een stuk of tien bosuitjes, een potje vitaminepillen – ze mocht er van zichzelf om de drie dagen een nemen – en potlood en papier, drie boeken, een klein zakje hasj en een pijpje, naald en draad, twee aanstekers en een extra waterfles. Ze had ook een eerstehulpkitje met een paar pleisters, een halflege tube antibioticazalf, twaalf kostbare paracetamoltabletten en nog veel en veel kostbaardere tampons.

Astrid Ellison was veranderd.

Haar blonde haar was kort en lomp afgesneden met een mes, zonder hulp van een spiegel. Haar gezicht was diepbruin. Haar handen waren eeltig en zaten onder de littekens door de ontelbare wondjes van alle mosselen die ze had opengewrikt. Eén vingernagel was helemaal afgescheurd toen ze op een steile klif was uitgelopen en zichzelf alleen had kunnen redden door als een bezetene naar de rotsen en struikjes te klauwen.

Astrid zwaaide de rugzak van haar schouders, maakte het trekkoord los en haalde een paar zware mannenhandschoenen tevoorschijn.

Ze speurde de bramenstruik af naar rijpe vruchten. De bramen werden niet allemaal tegelijk rijp, en ze mocht ze van zichzelf alleen plukken als ze echt helemaal paars waren. Dit was háár bramenstruik, de enige die ze had ontdekt, en ze was vastbesloten om niet te gulzig te zijn.

Astrids maag knorde terwijl ze met de vreselijk scherpe doornen worstelde – zo scherp dat ze soms recht door haar handschoenen gingen – en de bramen lostrok. Ze plukte er vijftientig: het toetje voor straks.

Ze stond aan de noordgrens van de FAKZ, waar de muur door het nationale park sneed. De bomen – sequoia's, zwarte eiken, populieren, essen – waren hier heel hoog. Sommige werden doormidden gesneden door de muur. Op sommige plekken groeiden er takken de muur in. Ze vroeg zich af of die er aan de andere kant weer uit kwamen.

Ze was niet ver landinwaarts, zo'n vijfhonderd meter van de kust, waar ze vaak naar oesters, kokkels, mosselen en krabbetjes zo groot als kakkerlakken zocht.

Astrid had bijna altijd honger. Maar ze zou er niet aan doodgaan.

Water was een groter probleem. Ze had een watertank gevonden bij het opzichterscentrum en een klein stroompje schoon zoet water ontdekt dat ergens uit de grond leek te komen, maar beide bronnen waren ver van haar kampement verwijderd. En aangezien water erg zwaar was om te dragen, mocht ze geen druppel verspillen en...

Een geluid.

Astrid dook in elkaar, zwaaide haar jachtgeweer van haar schouder, hief het en keek langs de dubbele loop, allemaal in één vloeiende, routineuze beweging.

Ze luisterde. Ingespannen. Ze hoorde haar hart bonken en probeerde het uit alle macht rustiger te laten worden, rustig, stil, zodat ze kon luisteren.

Haar ademhaling was gejaagd, maar ze kreeg hem enigszins onder controle.

Ze keek langzaam rond, draaide haar bovenlichaam naar rechts en weer terug, speurde de bomen af waar het geluid volgens haar vandaan was gekomen. Ze spitste haar oren naar alle kanten.

Niets.

Geluid!

Dorre bladeren en vochtige aarde. Niet zwaar, wat het ook was. Het was geen zwaar geluid. Geen Drake-geluid. Zelfs geen coyote.

Astrid ontspande zich een beetje. Haar schouders waren stijf. Ze liet ze even naar achteren rollen, in de hoop dat ze geen kramp zou krijgen.

Er schoot iets kleins weg. Een buidelrat of een stinkdier of zo.

Niet Drake.

Niet het monster met zijn tentakelarm. Niet de sadist. De psychopaat.

De moordenaar. Zweephand.

Astrid ging rechtop staan en hing het geweer weer op haar rug.

Hoeveel keer per dag werd ze door deze angst overmand? Hoeveel ontelbare keren had ze de bomen, de struiken of de rotsen afgespeurd naar dat smalle gezicht met de doodse blik? Dag en nacht. Als ze zich aankleedde. Als ze kookte. Als ze boven de greppel zat. Als ze sliep. Hoe vaak? En hoe vaak had ze in gedachten met de dubbele loop van het jachtgeweer recht in dat gezicht geschoten en zijn gelaatstrekken uitgewist terwijl het bloed alle kanten op spoot?

Ze kon de ene na de andere kogel in zijn lijf pompen en dan nog zou zij degene zijn die hijgend op de vlucht sloeg en huilend door het bos struikelde, in de wetenschap dat ze hem op geen enkele manier zou kunnen tegenhouden.

Het kwaad dat niet gedood kon worden.

Het kwaad dat haar vroeg of laat zou komen halen.

Met haar bramen veilig weggestopt in haar rugzak liep Astrid terug naar haar kamp.

Het kamp bestond uit twee tenten: een vaalgele waarin ze sliep, en een groene met bruine naden waarin ze alle oneetbare spullen

opsloeg die ze op de diverse kampeerterreinen, in de opzichterscentra en rond de afvalhopen in het Stefano Rey bij elkaar had gescharreld.

Zodra ze bij de tenten was, stopte Astrid haar bramen en de rest van het voedsel dat ze had meegenomen in een rood-witte koelbox. Ze had een gat gegraven langs de muur waar de koelbox precies in paste.

Ze had veel geleerd in de vier maanden sinds de dag waarop ze alles en iedereen had achtergelaten en in het bos was gaan wonen. Een van die dingen was dat dieren de muur meden. Zelfs de insecten bleven op een meter afstand. Door haar eten vlak naast die bedrieglijke, parelgrijze muur op te slaan, wist ze zeker dat haar voorraad veilig was.

Het was ook veiliger voor haar. Door hier te kamperen, vlak bij de muur en de rand van de klif, hadden roofdieren minder mogelijkheden om haar te besluipen.

Ze had een draad rond het kamp gespannen, met roestige blikjes eraan en flessen waar ze knikers in had gestopt. Als er iets tegen de draad kwam, zou het een hels kabaal geven.

Ze kon niet zeggen dat ze zich ook veilig vóelde. Een wereld waarin Drake hoogstwaarschijnlijk nog steeds in leven was kon met geen mogelijkheid veilig zijn. Maar ze voelde zich hier niet minder veilig dan in de rest van de FAKZ.

Astrid plofte op haar nylon kampeerstoel, legde haar vermoeide voeten op een tweede stoel en sloeg een boek open. Het leven draaide nu haast volledig om de constante zoektocht naar eten, en zonder lamp had ze alleen vlak voor zonsondergang nog een uurtje tijd om te lezen.

Het was een prachtige locatie, op een steile klif boven de oceaan. Maar ze draaide haar rug naar de ondergaande zon om de rode stralen op de bladzijden te laten vallen.

Het boek heette *Hart der duisternis*.

Ik probeerde die betovering te verbreken – de zware, zwijgende betovering van de wildernis, die hem naar haar meedogenloze boezem leek te roepen door vergeten, beestachtige instincten wakker te schudden, door